

GIÁNG SINH TRỌN HẢO

Đứa con gái tóc vàng khoảng 9 tuổi xách cái hộp đàn theo bố nó đi về phía ca đoàn trong nhà thờ. Hàng ghế dành cho ban nhạc ở sát chiếc Piano lớn, sau đó các hàng ghế cho ca đoàn. Trong khi ông bố mở hộp, ráp các phần của Saxo Alto thì đứa con gái ngồi xuống ghế bên cạnh cầm sẵn các bộ phận cây kèn đưa cho bố nó. Đang lúc đó thì một ông già cũng mang nhạc khí tới. Ông ấy già cỡ ông nội của đứa con gái với bộ râu tóc bạc trắng. Bố đứa con gái nói gì với nó nhưng nó lắc đầu. Ông già đứng chờ đứa con gái trả chỗ cho ông ta nhưng nó vẫn giữ khuôn mặt xinh tinh bơ không chịu đứng lên. Hai bên nhìn nhau rất lịch sự, có vẻ còn hơi tươi cười nhưng nhất định không chịu hiểu nhau. Sau chừng năm phút ông già phải nhường, đi vòng ngồi vào chiếc ghế ở đầu hàng bên kia của ban nhạc. Thánh lễ vào tuần thứ hai Mùa Vọng đã đậm màu Giáng Sinh, rộn ràng mặc dù chủ đề các bài kinh và bài hát đang chú trọng về sự sám hối.

Chúa Nhật thứ ba Mùa Vọng, cây nến hồng được thắp lên. Niềm vui Giáng Sinh đến gần, nhà thờ đông hơn. Cộng đoàn Mỹ có thói quen nói chuyện thăm hỏi nhau khi đã ngồi vào hàng ghế nhưng chỉ ở mức độ rào rào êm nhẹ, không rõ tiếng của ai cả. Mọi người nhất là con nít ríu rít trong những bộ quần áo đẹp được mẹ sửa soạn cho. Tóc con gái được bện và buộc nơ, con trai được chải gọn gàng trông như người lớn. Ông già tóc trắng trong ban nhạc có mặt sớm đã ngồi vào ghế. Hai bố con con bé tóc vàng đến sau ngập ngừng vì thiếu ghế. Thế là người lớn phải chuyển chỗ nhường ghế cho con bé ngồi cạnh bố nó. Nó có phải là nhạc sĩ đâu nhưng mặc váy dài như người lớn, xách hộp đàn cho bố, đóng, mở và xếp vào một góc gọn gàng như cô nhạc sĩ chơi chiếc Oboe Bass ngồi gần. Tiếng rì rầm của cộng đoàn nhỏ lại và chìm đi rất nhanh khi cô hướng dẫn phụng vụ bước lên bục chào cộng đoàn, giới thiệu chủ tế và ban phụ tế rồi xin mọi người lắng đọng vài phút trước khi tiếng nhạc rộn ràng trôi lên bài nhập lễ.

Hình ảnh vừa dễ ghét lẫn dễ thương của hai bố con đọng trong tôi. Một hình ảnh khác rất cũ trong tôi hiện về. Hồi ấy giáo xứ làng quê của tôi cũng chuẩn bị Lễ Giáng Sinh. Một xứ đạo nhỏ ở vùng quê hẻo lánh của bà con di cư 1954 đơn sơ nghèo nàn bên Quốc lộ 13. Cha xứ đã già, ca đoàn thì chỉ có khoảng chục người. Chú Nghị họ nhà tôi tập hát cho ca đoàn với chiếc Mandolin. Các đốt ngón tay của chú nổi cục vì chú là thợ mộc đóng bàn ghế, giường tủ nhưng tiếng đàn của chú réo rắt. Chỉ khi nào ca đoàn hát ở nhà thờ thì Chú Đoá mới đánh đàn Harmonium. Tiếng phong cầm nghe trang trọng nhưng tôi thích tiếng Mandolin rộn rã hơn. Giá hồi ấy các chú hoà chung với nhau thì tuyệt. Nhưng thời trước Công Đồng Vaticano II các loại đàn dây chắc chưa được phép.

Ca đoàn chỉ khoảng chục người mà bố con tôi đã là ba thành viên rồi. Dĩ nhiên chị tôi hát bè “thanh”, bố tôi bè “trầm”, còn tôi đứng cạnh bố nên có thể hát cả hai bè, không nhớ lắm. Tôi chỉ nhớ mình rất thích đi tập hát, thấy nhiều bài hay, có khi cảm động mũi lòng. Những bài hát Giáng Sinh thời ấy chỉ có ít nhưng ý nghĩa sâu sắc, càng hát càng thấm. Buổi tối ra về trên đường làng, bố con tôi còn ngân nga hát lại. Thỉnh thoảng có con chó nhà bên đường sủa theo. Ở nhà, tôi thường hát nghêu ngao một mình.

Trẻ con thường giỏi tưởng tượng. Vừa ngân nga bài Hang Be-lem, tôi vừa vẽ lên trong trí một cánh đồng mênh mông hơn cánh đồng đầu làng nơi chúng tôi thả diều, bắt dế. Và nơi ấy có một hang đá – là cái lò than bỏ không – làm chỗ cho bò lừa trú ẩn khi trời mưa và giông bão. Con bò thì tôi đã biết nhưng con lừa và con chiên thì mới chỉ được nhìn trong hình. Mà Chúa sinh ra ở đây, chúng nó thật hạnh phúc. Và khi các thiên thần trên trời hát thì tôi nghe bài Cao Cung Lên vang réo rắt. Ôi, ca đoàn của các thiên thần hát mới hay làm sao, khi dồn dập, khi thoang thoang như mây bay gió thổi. Và bầu trời rực sáng lấp lánh ngàn vì sao cùng lúc các thiên thần vang hát bằng tiếng La-tinh: Gloria in excelsis Deo...

Hang đá Chúa Giáng Sinh ở nhà thờ cao và to bằng một bên cung thánh. Các chú bác làm đá bằng giấy nom như thật. Chiếc đèn măng xông treo giữa nhà thờ sáng chói nhưng không đủ soi đến hang đá. Chỉ có nến và đèn dầu toả bóng chập chờn làm các tượng như sống động. Mặt Chúa hài đồng dễ thương với đôi mắt nhìn âu yếm. Tôi muốn bồng Chúa em bé và “thơm” Chúa một cái vào cái má tròn xinh của Chúa quá!

Năm tháng qua mau, cuộc sống chìm nổi, bao mùa Giáng Sinh đi qua, trên quê hương ít hơn ở hải ngoại, nhưng nhớ nhất, dư âm nhất, “đẹp” nhất vẫn là những Giáng Sinh đơn giản nghèo nàn trên quê hương. Cây Noel lấp lánh sắc sỡ với hàng đồng quà dưới góc, nhạc Giáng Sinh nghệ thuật rộn ràng có, thanh thoát có, và đường phố rực rỡ nơi đây cũng mang giá trị riêng của mùa lễ nhưng mau đến mau đi, dư âm nhanh phai tàn.

Tuy vậy, có một lễ Giáng Sinh khi các con chúng tôi chưa rời mái ấm gia đình thì chưa phai. Nhà có bốn người thì ba người rưởi sinh hoạt ca đoàn. Cái phần “rưởi” là thằng con trai chỉ tham gia khi bố giao công việc vào những dịp lễ hoặc khi cần. Nó chơi trống cho Jazz Band trong trường. Trong vài dịp, một mình nó khua Snare Drum cho bản quốc ca Mỹ và Việt. Trong bầu khí trang nghiêm, tiếng trống con rền vang thúc giục, mời gọi. Một lần xem con chơi bộ trống ba chiếc Timpani cho một bản hợp ca ngày đại lễ ở trường, tôi nảy ra ý định bảo cháu chơi cho mấy bản hợp ca Giáng Sinh. Chúng tôi phải thuyết phục để nó bằng lòng vì nó ngại ngùng sợ không hay khi chơi cho ca đoàn của chúng tôi. Thằng con bây giờ điệu đàn không giống tôi ngày xưa, nhưng nó cũng làm tôi nhớ về ông nội của nó vô hạn.

Để chuẩn bị cho ngày lễ Giáng Sinh, nhà tôi ai cũng bận. Vợ tôi phải tính toán xem ăn gì, uống gì. Chuyện ăn uống dầu vậy vẫn nhỏ hơn nhiều so với việc mua quà. Ngoài các con cháu còn các con đỡ đầu Rửa Tội, Thêm Sức, người thân, và bạn bè. Con gái chúng tôi

chơi đàn cho ca đoàn. Để cho hay, nó phải sửa soạn những câu đạo, những phần đệm cho các bài hát. Và nó cũng bận rộn với những món quà ở lớp tuổi của nó. Cả hai đứa lãnh nhiệm vụ trang hoàng cây Noel và giúp bố giăng đèn quanh nhà.

Vùng Bắc Mỹ, tháng 12 trời nhá nhem tối lúc 4 giờ chiều. Thánh lễ Giáng Sinh lúc 6 giờ gọi là lễ đêm cũng được lắm khi nhà nhà và đường phố giăng hàng ngàn dây đèn sáng lấp lánh li ti đủ màu sắc. Chúng tôi đã quần áo chỉnh tề, và đầy đủ các đồ phụ tùng cho ca đoàn. Tôi chờ vợ con còn đang trang điểm nên gọi phone nhắc các người trách nhiệm sách hát và âm thanh, nhất là cần đến sớm một chút. Đã tới giờ phải đi mà ba mẹ con vẫn chưa xong. Mình có trách nhiệm mà tới muộn đâu có được. Tôi sốt ruột đi gõ cửa từng phòng nhưng dận lòng không nóng nảy với vợ con làm hư bầu khí ngày lễ.

Lên xe, không ai nói tiếng nào. Cảm ơn đài nhạc Giáng Sinh hoà tấu du dương trên xe xoa dịu lòng mọi người. Đi được nửa đường, tôi tắt nhạc, uốn giọng nhẹ nhàng để làm bồn phận của ông bố: “Hôm nay ngày lễ trọng đại, Chúa từ trời sinh xuống trần. Nghĩa là... Thế cho nên... vì... bởi... do... Chúng ta nhớ... nên... cần... phải... đừng...”

Hết bài diễn thuyết dài năm phút, thằng con lên tiếng:

Wow, Ba giảng hay hơn cha giảng nhà thờ!

Tiếng cười của mọi người làm bầu khí nhẹ nhàng. Xuống xe ai nẩy nhanh nhẹn làm phần việc của mình.

Thánh lễ trang trọng, tiếng hát du dương, có vài chỗ hát không hay bằng lúc tổng dợt vì đáng ra cần êm nhẹ hơn nhưng không đến nỗi, và có chỗ hay hơn. Tiếng đàn đã thánh thót rộn ràng mà tiếng ba chiếc Timpani còn đẩy tiếng hát lên cao đến nức lòng. Tuyệt vời không chê vào đâu được, hay ít ra nói thế vì ông bố thấy các con chơi với hết cả tâm lòng dâng lên Chúa Giáng Sinh.

Khi mọi công tác đã hoàn tất, quỳ bên Máng Cỏ với các con, chúng tôi im lặng ngắm nhìn Chúa Giê-su em bé. Em bé này là Con Thiên Chúa, là Thiên Chúa xuống thế làm người. Thiên Chúa tự hạ vì yêu thương con người. Ngài không chọn sinh ra trong cung điện mà chọn nơi máng cỏ, hang hèn. Ngài xuống thế để cứu chuộc và đồng hành điu dắt con người trở về với Thiên Chúa Cha sau khi con người sa ngã trong tội. Ôi, tình yêu cao vời, tình yêu trọn hảo!

Chương trình cứu độ ấy của Thiên Chúa dù tuyệt vời và trọn hảo từ phía Thiên Chúa nhưng không thể hoàn tất trọn hảo nếu không có sự tiếp nhận và cộng tác từ phía con người. Đó là hệ quả của món quà tự do cao quý mà Thiên Chúa tặng riêng cho con người giữa các tạo vật.

Để được trọn hảo, con người phải cộng tác. Thiên Chúa tạo dựng vũ trụ và muôn vật, và đặt con người làm chủ. Với trí thông minh và sự tự do, con người có thể tìm kiếm và lựa chọn trong muôn sản phẩm phong phú Chúa đã chuẩn bị sẵn cho con người để hành động. Thiên Chúa mời gọi con người tiếp tay vào chương trình tạo dựng và cứu chuộc để làm các chương trình ấy nên trọn hảo. Ổn bình an của trời cao cho người thiện tâm đến từ sự tiếp nhận và cộng tác vào chương trình Giáng Sinh này. Món quà bình an không phải là những hộp quà gói sẵn từ trời rơi xuống như cho các em bé mà là những chuẩn bị tâm hồn, dọn lòng, mở trái tim yêu thương, san sẻ, tạo nên và mang đến cho nhau, cho người khác, và cho cả người lạ.

Nhìn khuôn mặt Mẹ Maria và Thánh Giu-se tôi thầm nghĩ, các ngài phải là người tiếp nhận ơn Giáng Sinh trọn hảo nhất bởi vì các ngài là người cộng tác nhất trong chương trình Giáng Sinh Cứu Chuộc của Thiên Chúa. Nhưng những khó khăn trở ngại từ ngày Mẹ nhận lời Truyền Tin, từ khi Bố Giu-se đính hôn, được báo mộng; sự vất vả của cuộc giong ruổi về quê kiểm tra dân số, sự thiếu thốn nghèo nàn và bị từ chối chỗ trọ cho ngày sinh Con Thiên Chúa... có ý nghĩa gì? Còn nỗi gian truân nào hơn cho đôi vợ chồng mang trọng trách làm bố mẹ của con Thiên Chúa trời đất? Đôi vợ chồng ấy làm được điều gì trọn hảo?

Bố Mẹ của Chúa không làm trọn hảo trọng trách của mình bằng cách đổi con lừa thành cỗ xe song mã, tân trang hang bò lừa thành một nhà nghỉ tiện nghi... nhưng các ngài đã trọn hảo trong ý nghĩ, tâm tình, nguyện gẫm, việc làm và phó thác vào Thiên Chúa.

Thiên Chúa sinh xuống trần làm người bé nhỏ không biến hang bò lừa thành cung điện, cũng không hóa phép biến các mục đồng đến chiêm bái Ngài thành các người giàu sang. Thiên Chúa của vũ trụ và muôn vật chỉ biến mình thành con người để yêu thương mời gọi con người đi con đường trở về với Thiên Chúa.

Cảm ơn vợ và các con của tôi đã vượt qua những bôn ba của cuộc sống để chuẩn bị đóng góp cho ngày lễ. Cảm ơn các ca viên với đủ mọi thứ bôn ba trong hoàn cảnh của mỗi người để đóng góp. Mọi hành vi tiếp nhận, cộng tác đều làm nên trọn hảo. Chấp nhận, khiêm tốn, kiên nhẫn, lịch sự, ý nghĩ và hành động tích cực đều làm nên sự trọn hảo. Cảm ơn bố mang chị em tôi đi tập hát, cảm ơn mẹ chịu nghe chúng tôi ngêu ngao. Cảm ơn các chú đánh đàn hồi xưa, con bé tóc vàng thời nay, và ông già tóc trắng. Tất cả chúng ta cộng tác bằng khả năng, giới hạn và cả khuyết điểm của mình để làm nên một Giáng Sinh trọn hảo. Đây là bước đầu của công trình Cứu Chuộc. Tạ ơn Thiên Chúa!

December 21, 2023
Nguyễn Văn Thông

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Văn Thông chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, December 21, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*